

Od malenog i siromašnog, po lončarstvu poznatog sela zlatiborskog okruga, Zlakusa je izrasla u ozbiljni turistički centar, u kojem ima šta da se vidi i doživi. Zlakusa ima oko 450 domaćinstava i pregršt sadržaja, tako da gostima, koji žele da je obiđu, jedan dan je malo za sve ono što im ona nudi.

Danas su posebno atraktivna tri turistička proizvoda ovog mesta. To je zlakuška grnčarija (mada stara III veka u poslednjih dvadesetak godina vaskrsnula je zahvaljujući akademskoj umetnici Sofiji Bunardžić), zatim Potpećka pećina, spomenik prirode i "Terzića avlija", svojevrsan spomenik starosrpskom načinu življenja. I zapravo, ova poslednja, u nabrojanom nizu najmlađa "Terzića avlija" i njen domaćin, Saša Drndarević, po majci Terzić, uspeli su da podignu i upotpune kvalitet turističke ponude ovog kraja.

Saša Drndarević je idejni tvorac Etno parka „Terzića avlija“ koji je otvoren za posete gostiju 2005. godine. U sklopu avlije danas je aktivan muzejski deo, u kome je pohranjena bogata zbirka predmeta počev od Rimskog carstva, Turske carevine, Kraljevine Srbije, Kraljevine Jugoslavije, sve do vremena poslednje Jugoslavije; u okviru parka nalazi se i postavka učionice iz Drugog svetskog rata, jer je u kojoj je od 1939. do 1946. godine radila prva seoska škola i nekoliko ekonomskih objekata: mlekar, šupa, salaš... Pored muzejskog dela nalazi se ugostiteljski deo, vešto sklopljen u celinu, a čine ga krčma brvnara, koja se prevashodno koristi u zimskim uslovima i okružena cvećem, potočićima i mostićima, letnja bašta, gde se gostima spremaju tradicionalna jela u čuvenom zlakuškom zemljanom posuđu i služe čuveni užički specijaliteti; kompleks Etno parka raspolaže i sa apartmanima kategorisanim sa četiri zvezdice, i sertifikatom ECEAT-a za strane goste, letnjom pozornicom, prodavnicom suvenira i kampom, koji je u izgradnji, planiran da ga koriste pre svega planinari, sa mestima za šatore i svim potrebnim priključcima po evropskim standardima.

Rođen u Zlakusi, Saša Drndarević, po struci mašinski inženjer, posle devetnaestogodišnjeg rada u Beogradu, sa suprugom Gordanom i decom, Emilijom i Dušanom, vratio se u svoju rodnu Zlakusu. Od 2007. godine porodica se potpuno posvetila seoskom turizmu u svojoj avliji, ali i unapređenju čitavog kraja. Ljubav prema etnologiji i istoriji odnela je prevagu nad pogodnostima koje nudi grad. Gospodin Saša, dugogodišnji član folklornog ansambla, animirao

je 250-toro dece uključivši ih u folklornu sekciju Etno udruženja “Zavičaj”, koje je osnovao.

-Mi za veće grupe gostiju organizujemo polučasovne koncerte folklora na našoj pozornici. Posetiocima se na taj način pruža jedinstvena mogućnost da pored bogatstva narodne igre i pesme mogu da se upoznaju i sa našom narodnom nošnjom. Narodnu nošnju izrađuju, u okviru jednog projekta, sedam posebno obučениh žene za izradu replika nošnji užičkog kraja, po uzorcima starim preko 100 godina, a u okviru Etno udruženje “Zavičaj” – obavestio je Saša Drndarević i nastavio:

-I ovo domaćinstvo, koje je nekada pripadalo mom pradedi, pa dedi, a potom mojoj tetki od koje sam ga 2002. godine otkupio, bilo je zapušteno, ruinirano. Meni je jednostavno bilo žao da moja dedovina nestane sa lica zemlje, kao što se uglavnom dešava sa svim starinama, starim kućama i domaćinstvima po Srbiji. Ali, osim uređenja moje avlije, trudio sam se da učinim nešto više i za lokalnu zajednicu. Mi raspolažemo sa dva apartmana ukupnog kapaciteta dvanaest ležajeva, a pošto uglavnom dođe pedesetak gostiju, onda smo uključili i ostala domaćinstva, koja su kategorisala svoje sobe, apartmane i kuće, tako da sada možemo da primimo mogo više gostiju. To je otprilike smisao seoskog turizma, da cela zajednica ima neku ekonomsku korist. Jer kada dođe grupa turista, oni kupe i grnčariju, lonce, đuvečare, pržulje, sačeve kod nekog od četrdesetak lokalnih majstora, ili sliku kod našeg slikara Vasilija Terzića, koji ima svoju likovnu galeriju sa stalnom postavkom slika, ili ribu u brojnim ribnjacima pastrmke na rečici Petnici, koja izvire ispod same Potpečke pećine, ili uživaju u tri riblja restorana.

Gospodin Saša Drndarević je i nosilac projekta uređenja sela u koji su takođe uključene mahom žene. Od pre mesec dana, tačnije u julu mesecu, ogradna mosta preko reke Đetinje, je osvanula puna lonaca cveća, a prošle godine je inicirao renoviranje železničkog stajališta, na kojem su postavljene klupe, cvetne rundele, kante... U Zlakusi se četvrtu godinu za redom organizuje i međunarodni kamp, u kojem učestvuju studenti volonteri iz desetak država i pomažu u čišćenju divljih deponija, od izvora lokalnih potoka nizvodno. U samom selu ima tri potoka uz rečicu Petnicu i reku Đetinju, koje čine vodeno blago ovog mesta, a žitelji se trude da ih izmeste, pa da mogu da se pohvale Zlakusom, prvim ekološki čistim selom u zlatborskom okrugu. Organizator eko-kampa je takođe gospodin Saša.

Supruga Gordana je napustila posao u Beogradu i podržava supruga u svim akcijama, a njihova deca, Emilija i Dušan, rođeni u Beogradu, danas sa roditeljima žive u Zlakusi, idu u školu i pomažu, kada za to ima potrebe. Dušan svira harmoniku i frulu, a Emilija frulu i često svirajući zabavljaju goste. Gospodin Saša se nikada nije pokajao što se vratio u svoj rodni kraj, ali da je posao lak, nije.

-Teža strana tog posla je što sam kod kuće. Iz dana u dan radi se 24 sata, ali, preteže ona lepša strana, a to su gosti. Posetili su nas mnogi stranci, upoznali smo mnoge drage ljude, imamo sve više i više posetilaca sa svih strana sveta, što se može videti i u knjizi utisaka i na karti na kojoj svi putnici ostavljaju svoj potpis i ime mesta iz kojeg su došli. Neki od njih su nam postali i prijatelji - zadovoljno je konstatovao Saša Drndarević.

[Više slika iz "Terzića avlije", možete videti ovdje.](#)